ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΑΓΡΙΑ ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΛΟΝΤΟΑΛ

("Ενα ἀπὸ τὰ πλέον φρικώδη, ἀπάνθρωπα καὶ θηριώδη' ἐγκλήματα τῶν 'Ιακωβίνων.... ἐν ὀνέματι τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος)

'Ο τρομερὸς Σωσίς.

Εἶχαν περάσει κάμποσοι μῆνες ἀτ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ 'Επανάσταωις. 'Ο ὑποκόμης ντὲ Κλοντοὰλ ζοῦσε ἥσυχος κ' ἀνενόχλητος μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ πατρογονικὸ κτῆμα ποὺ εἶχε στὴν ἐπαρχία τοῦ 'Ανζοῦ.

Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε πειράξει, γιατὶ ἦταν ἀγαθὸς καὶ ἄκακος εὐπατρίδης, καλόκαρδος στοὺς χωριάτες, στοὺς ὁποίους εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ εὐεργεσίες. 'Ωστόσο οἱ 'Ιακωβῖνοι τὸν παρακολουθοῦσαν ἄγρυπνοι, καραδοκοῦντες τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουν, ὅπως εἶχαν κάνει καὶ μὲ τοὺς περισσότερους εὐπατρίδες τῆς ἴδιας ἐπαρχίας.

Μιὰ νύχτα, κάποιος χωριάτης χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ πύργου καὶ ζήτησε νὰ ἰδῆ τὸν ὑποκόμητα. 'Ο Κλοντοὰλ κατέβηκε ἀμέσως στὴν αἴθουσα ποὺ περίμενε ὁ ἐπισκέπτης καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἔμεινε ἐμβρόντητος. Βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα πολὺ γνωστό του ἀρχιεπίσκοπο, τὸν ὁποῖο οἱ ἐπαναστάται κατιαζητοῦσαν παντοῦ γιὰ νὰ τὸν ξεκάνουν. 'Ο Κλοντοὰλ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του, φίλησε τὸ χέρι τοῦ μεταμφιεσμένου σὲ χωριάτη ἀρχιεπισκόπου καὶ τὸν ρώτησε σὲ τί μπορεῖ νὰ τοῦ φανῆ χρήσιμος. 'Ο ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ζήτησε νὰ τὸν φιλοξενήση τὴ νύχτα αὐτὴ στὸν πύργο του καὶ τὸ πρωῒ νὰ τοῦ δώση ἕνα καλὸ ἄλογο γιὰ νὰ φύγη ἔξω ἀτ' τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας.

'Ο ὑποκόμης δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Περιποιήθηκε τὸν ξένο του ὅσο καλύτερα μποροῦσε, καὶ τὴ χαραυγή, δυὸ ὧρες πρὶν φέξει, τοῦδωσε ἕνα ἀτ' τὰ καλύτερα ἄλογά του, τοῦ φίλησε πάλι τὸ χέρι καὶ τοῦ εὐχήθηκε καλὸ ταξεῖδι. Μαζὺ μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο ἔφυγε, γιὰ νὰ τὸν συνοδέψη ὥς τὰ σύνορα, κι' ἕνας ἀτ' τοὺς πιὸ ἐμπίστους ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόμητος.

Δυστυχῶς ὅμως, ἂν κι' ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μὲ ἄκραν μυστικότητα, οἱ 'Ιακωβῖνοι δὲν ἄργησαν νὰ τὰ πληροφορηθοῦν ἀτ' τοὺς κατασκόπους των καὶ ρώτησαν σχετικῶς τὸν ἐπιστάτη τοῦ ὑποκόμητος, θέλοντας νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος χωρικὸς ποὺ φιλοξενήθηκε στὸν πύργο καὶ γιὰ ποιὸ μέρος ἔφυγε, ἔτσι ξαφνικά, πρὶν ξημερώσει.

'Ο ἐπιστάτης προσποιήθηκε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε, γιατὶ ἔλειπε δῆθεν ἀπὸ τὸν πύργο καὶ δὲν εἶδε τὸν ξένο ποὺ φιλοξένησε ὁ κύριός του.

'Η ἀγριότητες τῆς 'Επαναστάσεως.

"Επειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου εἶχε πάει στὸ παζάρι τοῦ Λαγγὲ γιὰ ν' ἀγοράση δυὸ βώδια, ὅταν τὸν πλησίασε ἔξαφνα ἕνας ἄνθρωπος μὲ στολὴ πολιτοφύλακος καὶ τοῦ εἶπε σιγανὰ στ' αὐτί:

— "Εννοια σου, Θωμᾶ, θὰ τὸν βροῦμε καὶ θὰ τὸν πιάσουμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦρθε προχτὲς τὴ νύχτα καὶ φιλοξενήθηκε ἀτ' τὸν κύριό σου. Βρισκόμαστε στὰ ἴχνη του, κι' ὅταν τὸν βάλουμε στὸ χέρι, τότε μαζὺ μὲ τὸν ὑποκόμητα κύριό σου, θὰ τιμωρηθῆς καὶ σὺ ποὺ μᾶς ἔκρυψες τὴν ἀλήθεια.

'Ο ἐπιστάτης κύτταξε τὸν συνομιλητή του κι' ὅταν τὸν ἀναγνώρισε, ἀνατρίχιασε. 'Ο ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ὁ διαβόητος Σωσίς, ὁ πιὸ φανατικὸς καὶ πιὸ αἱμοβόρος 'Ιακωβῖνος ποὺ βρισκόταν σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία τοῦ 'Ανζοῦ.

Κατὰ τὴν ἔκκρηξι τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Σωσὶς βρισκόταν στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε γίνει ὀνομαστὸς γιὰ τὴν ἀριότητά του καὶ τὴν αἱματηρή του δρᾶσι. Εἶχε πρωτοστατήσει στὴν ἅλωσι τῆς Βαστίλλης, κι' εἶχε σκοτώσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸν διοικητή της ταγματάρχη Λωπεῦ. Αὐτὸς ἐπίσης εἶχε σφάξει τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ τῆς Βαστίλλης Μαρκήσιο ντὲ Πελλπόρ, αὐτὸς εἶχε πνίξει τὸν μαρκήσιο ντ' 'Εκαράν, αὐτὸς εἶχε σκοτώσει χωρὶς οἶκτο καὶ ἔλεος τὸν κόμητα ντὲ Λὰ Πόρτ, αὐτὸς εἶχε πυροβολήσει τὸ μοναστῆρι τοῦ Ρεντοῦ, αὐτὸς ἦταν, τέλος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατῶν ποὺ σφαξαν ἀπανθρώπως τοὺς Βενεδικτίνους μοναχοὺς τοῦ μοναστηριοῦ αὐτοῦ.

'Ο Σωσὶς μὲ τ' ὄνομα. Τρομερός, ἄκαρδος, αἱμοσταγής!...

Γι' αὐτὸ κ' ὁ ἐπιστάτης ἀνατρίχιασε ὅταν εἶδε ποιὸς ἦταν ὁ συνομιλητής του κι' ἄκουσε τ' ἀπειλητικά του λόγια. Μόλις τελείωσε λοιπὸν τὴ δουλειά του, παράδωσε σ' ἕναν χωριάτη τὰ δυὸ βώδια ποὺ χε ἀγοράσει, καβαλλίκεψε ἕνα γρήγορο ἄλογο κι' ἔτρεξε στὸν πύργο ν' ἀναφέρη στὸν ἀφεντικό του ὅ,τι τοῦ εἶχε εἰπεῖ ὁ τρομερὸς Σωσίς.

'Ο ὑποκόμης ντὲ Κλοντοάλ, καταλαβαίνοντας τί κίνδυνο διέτρεχε, ἔγραψε ἀμέσως ἕνα γράμμα, σχετικὰ μὲ τὴ φιλοξενία καὶ τὴ φυγάδευσι τοῦ ἀρχιεπισκόπου, καὶ τῶδωσε σ' ἕναν ἀτὸ τοὺς ἐμπίστους ἀγροφύλακάς του νὰ τὸ πάη στὸν ἐφημέριο τοῦ Μονμπαζόν.

'Αλλὰ οἱ 'Ιακωβῖνοι ποὺ κατασκόπευαν τὸν πύργο, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σωσίς, πιάσανε τὸν ἀγροφύλακα, τοῦ πήρανε τὸ γράμμα καὶ τὸ διαβάσανε. "Ετσι μάθανε ὅτι ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης τοῦ πύργου ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, τὸν ὁποῖο καταζητοῦσαν ἡ ἐπαναστατικὲς ἀρχὲς καὶ τὸν ὁποῖο ὁ Κλοντοὰλ εἶχε φυγαδέψει ἀτ' τὸ 'Ανζοῦ.

'Απ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ὑποκόμης Κλοντοὰλ ἦταν καταδικασμένος.

Τὴν ἴδια νύχτα κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ πύργου, κι' ὅταν ἀτὸ μέσα ρωτήσανε ποιὸς εἶνε καὶ τί θέλει, ἀπάντησε:

— "Ερχομαι ἀτ' τὸν ἐφημέριο τοῦ 'Ωζὲοντ μ' ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ τὸ δώσω στὰ χέρια τοῦ ἴδιου τοῦ ὑποκόμητος.

'Ο θυρωρὸς ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ ὑποψιαστῆ τίποτε. Τότε ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε χτυπήσει, τοῦ ἔχωσε στὸ στόμα ἕνα μεγάλο κομμάτι στουπί, ἐνῶ συγχρόνως ἕνας ἄλλος ἄγνωστος, ποὺ ἦταν κρυμμένος δίπλα στὴν πόρτα, τοῦ κάρφωσε στὴν καρδιὰ τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸν ξάπλωσε καταγῆς νεκρό!

'Αμέσως κατόπι πρόβαλαν μέσα ἀτ' τὸ σκοτάδι κι' ἄλλοι ἑφτὰ ἄνθρωποι καὶ μαζὺ μὲ τοὺς δυὸ πρώτους μπήκανε στὸν πύργο κ' ἀνέβηκαν ἐπάνω. "Ησαν οἱ τρομεροὶ 'Ιακωβῖνοι πάνοπλοι, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν αἱμοχαρῆ Σωσίς.

Τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ ὑποκόμης ντὲ Κλοντοάλ, ἡ σύζυγός του, ὁ πρωτότοκος γιός του κι' ἡ μεγαλείτερη κόρη του 'Ερμελίνα, μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα δεκάξη χρόνων, ἦσαν συγκεντρωμένοι στὴν τραπεζαρία. Εἶχαν τελειώσει τὸ δεῖπνο τους κι' ἑτοιμαζόντουσαν νὰ πιοῦνε τὸ τσάϊ τους. 'Η δευτερότοκος κόρη τοῦ οἰκοδεσπότη, ἡ Μπίς, βρισκότανε στὸ διπλανὸ δωμάτιο κ' ἔπαιρνε ἀτ' τὸ μπουφὲ κουταλάκια γιὰ νὰ ρίξη ζάχαρι στὰ κύπελλα.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἄνοιξε διάπλατα καὶ μπήκανε μέσα οἱ ἐννιὰ 'Ιακωβῖνοι, μὲ τὸν Σωσὶς μπροστά, ποὺ οὔρλιαζε ἄγρια, σὰν δαιμονισμένος:

— 'Ετοιμαστῆτε νὰ πεθάνετε, παληόσκυλα ἀριστοκράτες!...

'Η ὑποκόμησσα ντὲ Κλοντοὰλ καὶ ἡ κόρη της 'Ερμαλίνα, μόλις εἶδαν τοὺς ἀγριανθρώπους αὐτούς, ἄφησαν μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ σωριάστηκαν στὶς πολυθρόνες τους, μισολιπόθυμες ἀτ' τὸν τρόμο. 'Ο ὑποκόμης καὶ ὁ γυιός του πετάχτηκαν ὄρθιοι κι' ἑτοιμάστηκαν ν' ἀμυνθοῦνε καὶ νὰ προστατεύσουν τὶς δυὸ γυναῖκες. Δὲν ἐπρόφτασαν ὅμως. "Ομοιοι μὲ ἄγρια θηρία, οἱ 'Ιακωβῖνοι ὥρμησαν ἐναντίον τους, τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς ἔδεσαν. Τράβηξαν κατόπιν τὰ μαχαίρια τους καὶ βγάλανε μ' αὐτὰ τὰ μάτια καὶ τῶν τεσσάρων θυμάτων τους!... Οὔτε ἡ κραυγὲς τοῦ πόνου, οὔτε οἱ θρῆνοι τοὺς συγκινοῦσαν. 'Ατάραχοι οἱ αἱμοσταγεῖς κακοῦργοι, ρίξανε τοὺς ὀχτὼ βολβοὺς μέσα στὴ ζαχαριέρα κι' ἀφοῦ τοὺς πασαλείψανε μὲ ζάχαρη τοὺς ἔβαλαν στὰ κύπελλα τοῦ τσαγιοῦ, φωνάζοντας:

— 'Ορίστε, ἐκλαμπρότατοι, ζαχαρωτὰ ἀριστοκρατικὰ γιὰ τὸν καφέ σας!...

"Επειτα ξαπλώσανε τὰ θύματά τους καταγῆς ὕπτια, κι' ἀφοῦ τὰ ἐγύμνωσαν, ἄρχισαν ν' ἀνοίγουν μὲ τὰ μαχαίρια τὰ στήθη τους, ὥς ποὺ βρῆκαν τὶς καρδιές των. Τὶς κόψανε τότε κι' αὐτές, τὶς βγάλανε ἔξω καὶ ζεστές, αἱμοσταγεῖς τὶς ρίξανε στὴν τσαγέρα λέγοντας:

— 'Ορίστε, ἐκλαμπρότατοι, σούπα ἀλὰ Βισκόντ!

Στὸ τέλος, κόψανε καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἄτυχων θυμάτων τους καὶ βάλανε τὸ καθένα σ' ἕνα πιάτο ξαναφωνάζοντας:

— 'Ορίστε, ἐκλαμπρότατοι ἀριστοκράτες, κεφαλάκια τοῦ γάλακτος, παραγεμισμένα μὲ φυστίκια ἀλὰ Βερσάϊ!...

"Οταν τελείωσαν τὰ ἀπαίσια, τὰ ἄγρια καὶ θηριώδη ἀστεῖα τους, οἱ κακοῦργοι μαζέψανε ὅσα ἀσημικὰ καὶ χρυσαφικὰ βρισκόντουσαν στὸ δωμάτιο, δέσανε τ' ἀποκεφαλισμένα πτώματα τὸ καθένα σὲ μιὰ καρέκλα, τὰ τοποθετήσανε γύρω στὸ τραπέζι καὶ φύγανε χαχανίζοντας καὶ φωνάζοντας:

— Μακάρι ἔτσι νὰ δειπνοῦνε στὸ ἑξῆς ὅλοι οἱ ἀριστοκράτες τῆς Γαλλίας!...

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς, ἡ μεγαλείτερη

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἤμουν θλιμμένος — κι' ἦταν καλοκαίρι
Καὶ μοῦπ' ὁ Ἔρωτας σιγὰ στ' αὐτί
«Γιατί πικρένεσαι, καρδιὰ κουτή;
Ἀγάπη θέλεις; Δῶσε μου τὸ χέρι».

Τοῦ τῶσφιξα. Καὶ μοῦδωσ' ἕνα ταῖρι
Ποὺ μοῦγινε ἀγάπη λατρευτή.
Μὲς στὴν καρδιά μου ἄναψα γι' αὐτὴ
Ἄσβυστο τῆς λατρείας ἀγιοκέρι.

Ἐστάθηκ' ἡ ἀγάπη μου ἡ μόνη
Μ' ἀντὶ γιὰ νὰ μοῦ δίνη τὴ χαρὰ
Βαθύτερα μ' ἐπλήγωναν οἱ πόνοι.

Κι' ἦρθ' ἔπειτα χειμώνας παγωμένος
Κι' ἐπέρασε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρὰ
Μὰ ἐγὼ ἀκόμα βρίσκομαι θλιμμένος...

Ἀθῆναι, 16—1—32. ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐρημιὰ τριγύρω· κι' ὅπως πάντα τώρα
θά 'μαι μοναχός.
Πάλι θὰ μοῦ λέη τοῦ ἀνέμου ἡ μπόρα
κι' ὁ πικρὸς ἀχός:

«Δίχως τὴν ἀγάπη καὶ μὲ τ' ὄνειρό σου
στέκεις στὴ γωνιά·
ὁ κακὸς ὁ κόσμος ἔδιωξε τὸ φῶς σου
μὲ τὴ σκοτεινιά».

Τρέμουνε τὰ δέντρα, τρέμουνε τὰ φύλλα
κι' ἡ ἔρημη καρδιά·
τί νὰ φέρνη, ἀλήθεια, τούτη ἡ ἀνατριχίλα
τούτη τὴ βραδειά;

Ἄχ, νἀρθῆ μιὰ μέρα μόνο μὲ λουλούδια
καὶ τρελλὰ πουλιὰ
καὶ νἀν τῆς τὸ ποῦνε μὲ γλυκὰ τραγούδια,
μὲ γλυκειὰ λαλιά:

«Μὴν ἀκοῦς τὰ λόγια τὰ σκληρά, ποὺ λένε
πὼς δὲ σ' ἀγαπᾶ·
ἡ καρδιά του πάντα κλείνει μέσα ἐσένα
καὶ γιὰ σὲ χτυπᾶ».

Κούλουρη. ΑΝΤΡΕΑΣ ΣΑΛΤΑΡΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

(Πῶς νὰ προφυλάγεστε).

Οἱ γιατροὶ δὲν παύουν νὰ διακηρύττουν ὅτι τὰ πάντα εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ μικρόβια καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ λαβαίνη ἄπειρα προφυλακτικὰ μέτρα γιὰ νὰ ἐξουδετερώνη τὸν τρομερὸ αὐτὸ κίνδυνο. Ἂν ὅμως ἐπαίρναμε τοῖς μετρητοῖς ὅλες τὶς γνῶμες τῶν γιατρῶν καὶ ἀκολουθούσαμε κατὰ γράμμα ὅλες τὶς ὑποδείξεις των, τότε δὲν θὰ ἔπρεπε οὔτε νὰ... ζοῦμε!

Τὸ σωστότερο ὅμως εἶνε νὰ μὴν... περιφρονοῦμε τὰ μικρόβια, ἀλλὰ νὰ προφυλαγόμαστε ὅσο μποροῦμε ἀπ' αὐτά, μὲ τὴν καθαριότητα κυρίως. Καὶ ἂς ἀρχίσουμε πρῶτα ἀπὸ τὶς προφυλάξεις ποὺ πρέπει νὰ λαβαίνουμε κατὰ τὸ διάβασμα ἑνὸς μεταχειρισμένου βιβλίου.

Τὸ διάβασμα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀκίνδυνο. Ἂν σκεφτοῦμε ὅμως ἀπὸ πόσα χέρια ἔχει περάσει ἕνα βιβλίο ἢ ὁποιοδήποτε ἔντυπο ποὺ πρόκειται νὰ τὸ διαβάσουμε κι' ἐμεῖς, τότε θὰ παραδεχθοῦμε πὼς πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ χέρια δὲν ἦσαν καθαρὰ καὶ ἄφησαν ἀπάνω του μικρόβια.

Ὁ κίνδυνος εἶνε ἀκόμη μεγαλείτερος προκειμένου γιὰ βιβλία δημοσίων βιβλιοθηκῶν καὶ κοινῆς ἐπομένως χρήσεως. Ἔχει ἀποδειχθεῖ ἀπὸ μικροβιολογικὲς παρατηρήσεις ὅτι σὲ καθένα ἀπ' τὰ βιβλία αὐτὰ ὑπάρχουν 43 βακτηρίδια κατὰ τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο τῆς σελίδος!

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τὰ μικρόβια αὐτὰ δὲν εἶνε ὅλα ἐπικίνδυνα, «παθογενῆ», καθὼς τὰ ὀνομάζουν οἱ εἰδικοί, ἱκανὰ δηλαδὴ νὰ μεταδώσουν μιὰν ἀρρώστεια. Τὰ περισσότερα εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνα καὶ δὲν μποροῦν νὰ προξενήσουν καμμιὰ βλάβη στὸν ἄνθρωπο.

Ἀλλὰ τὰ μικρόβια τῆς φυματιώσεως, τῆς διφθερίτιδος, τῆς σκαρλατίνας καὶ πολλῶν ἄλλων ἀσθενειῶν ἔχουν μεγάλη ζωτικότητα. Διατηροῦνται μάλιστα τόσο θαυμάσια ἀνάμεσα στὶς σελίδες ἑνὸς π.χ. αἰσθηματικοῦ ρομάντζου, ὅσο καὶ τὰ φυτὰ μέσα στὸ θερμοκήπιο! Ὅταν λοιπὸν κανένα παρόμοιο βιβλίο πέσει στὰ χέρια ἑνὸς ὑγιοῦς, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῆ ἂν ἰδεῖ τὶς καταραμένες αὐτὲς ἀρρώστειες νὰ ἐκδηλώνωνται ἐπάνω του ἢ πάνω στοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ του ποὺ διάβασαν τὸ ἴδιο βιβλίο.

Ὑπάρχουν ἀρκετὰ παραδείγματα μεταδόσεως σοβαρῶν ἀσθενειῶν σὲ γεροὺς ὀργανισμοὺς ἀπὸ βιβλία, ἐπιστολές, ἔγγραφα κλπ. Σχετικὰ μάλιστα προέβη τελευταῖα σὲ διαφωτιστικὲς ἀνακοινώσεις στὴν Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τοῦ Παρισιοῦ κάποιος διακεκριμένος βακτηριδιολόγος.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀνέφερε τὸ παράδειγμα τῆς δημαρχίας Χαρκόβου, τῆς ὁποίας πρό τινων ἐτῶν οἱ ὑπάλληλοι προσεβάλλοντο ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ἀπὸ φθίσι. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀνησύχησε τὶς ἀρχές, ἡ ὁποῖες ἐνήργησαν ἐπιστημονικὴ ἐξέτασι καὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ φοβερὴ ἀρρώστεια ἐθέριζε κατὰ προτίμησιν τοὺς ἐργαζομένους στὰ ἀρχεῖα τοῦ δήμου.

Κατάτιν αὐτοῦ παρεδόθησαν τὰ ἔγγραφα τῶν ἀρχείων στοὺς γιατρούς, οἱ ὁποῖοι τὰ κύτταξαν μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ εἶδαν ὅτι ἦσαν κατὰ τὰ τρία τέταρτα σκεπασμένα ἀπὸ μικρόβια φυματιώσεως. Τὰ μικρόβια αὐτὰ προήρχοντο, ὅπως ἀποκαλύφθηκε, ἀπὸ ἕνα πρὸ ἐτῶν ἀποθανόντα ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος ἔπασχε ἀπὸ φυματίωσι καὶ εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ σαλιώνη τὰ δάχτυλά του καὶ νὰ φυλλομετρῆ ἔπει α τὰ ἔγγραφα ποὺ γέμισαν ἔτσι μικρόβια.

Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων εἶχε προσκληθεῖ κάποτε νὰ ἀναλάβη τὴν κούρα μιᾶς λεχώνας, στὴν ὁποία ἐφήρμοσε μετὰ τὴ γέννα της ὅλες τὶς μεθόδους τῆς ἀντισηψίας καὶ τῆς καθαριότητος. Παρ' ὅλες ὅμως αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, τὸ μωρὸ πέθανε μετὰ δυὸ βδομάδες καὶ ἡ μητέρα ἔβγαλε κι' αὐτὴ κάτι ὕποπτα ἐξανθήματα καὶ ἀκολούθησε σύντομα τὸ νεογέννητο παιδί της στὸν τάφο.

Ὁ γιατρὸς ἀνησύχησε τρομερὰ ἀπὸ τοὺς τόσο ξαφνικοὺς αὐτοὺς θανάτους καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀνακαλύψη μὲ κάθε τρόπο τὴν αἰτία τους. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ διάφορες ἔρευνες, βρῆκε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τῆς μακαρίτισσας ἕνα βιβλίο προερχόμενο ἀπὸ δανειστικὴ βιβλιοθήκη, τὸ ὁποῖο διάβαζε ἡ δυστυχισμένη κατὰ τὴν περίοδο τῆς λεχωνιᾶς της. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ὑποβλήθηκε σὲ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι καὶ ἀποδείχτηκε πὼς ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ μικρόβια στρεπτοκόκκου.

Ὁ κίνδυνος αὐτὸς τῆς μεταδόσεως τῶν μικροβίων εἶνε ἀκόμη μεγαλείτερος γιὰ τὰ σχολεῖα, ὅπου πολλὰ παιδιά, μὴ ἔχοντας ν' ἀγοράσουν καινούργια βιβλία, πᾶνε καὶ παίρνουν παληά. Τὰ μεταχειρισμένα αὐτὰ βιβλία εἶνε συνήθως ἀκάθαρτα καὶ περιέχουν πλῆθος μικροβίων, τὰ ὁποῖα μπαίνουν στὸν ὀργανισμὸ τῶν τρυφερῶν πλασμάτων καὶ ἅμα δὲν βροῦν ἀντίστασι, καλλιεργοῦνται καὶ φέρνουν τὸ θάνατο.

Τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι, καθὼς ἀναφέραμε καὶ παραπάνω, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μικρόβια ἔχουν μιὰν ἀντοχὴ διαβολεμμένη. Ἔτσι π.χ. τὸ μικρόβιο τῆς φυματιώσεως μπορεῖ νὰ ζήση, κλεισμένο σὲ βιβλίο, 103 μέρες, τῆς διφθερίτιδος 28 μέρες καὶ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ 40—50 μέρες. Γι' αὐτό, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνη ἕνας συλλέκτης παληῶν βιβλίων, εἶνε νὰ τὰ δίνη προτήτερα νὰ ἀπολυμαίνωνται.

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

— Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1827 τὸ ἑπταμελὲς συμβούλιο τῆς Αἰγίνης ἐδέχτηκε τὴν ἀνακωχὴ μὲ τοὺς Τούρκους, τὴν ὁποία ἐπρότειναν ἡ Μεγάλες Δυνάμεις.

— Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1821 οἱ Ἕλληνες ἐπέτυχαν τὴν κατάληψι τῆς Τριπολιτσᾶς, τῆς ὁποίας ἐπηκολούθησε ἀγρία σφαγὴ τῶν Τούρκων.

— Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1824 οἱ ναύαρχοι τῶν τριῶν Μεγάλων Δυνάμεων κατέστρεψαν στὸ Νεόκαστρο τὸν στόλο τοῦ Ἰβραήμ.

— Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1821 ὁ Μαυροκορδᾶτος μαζὺ μὲ 30 προεστοὺς ἵδρυσε τὴ Γερουσία τῆς Δ. Ἑλλάδος.

— Τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους συμφιλιώθηκαν οἱ πρώην ἐχθροὶ μεταξύ τους φρούραρχοι τοῦ Παλαμηδίου καὶ τοῦ Ναυπλίου, Γρίβας καὶ Φωτομάρας.

κόρη τοῦ ὑποκόμητος ἀπὲ Κλοντοὰλ βρισκότανε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἄκουσε τὶς ἄγριες φωνὲς τῶν ἐπιδρομέων, θέλησε νὰ τρέξη κοντὰ στοὺς γονεῖς της στὴν τραπεζαρία καὶ προχώρησε ὥς τὴν πόρτα. Ὅταν ὅμως εἶδε τοὺς Ἰακωβίνους μὲ τὰ μαχαίρια γυμνά, ὀπισθοχώρησε ἔντρομη, λιποθύμησε ἀπ' τὸν τρόμο καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα ἀναίσθητη.

Πέρασε ἐντωμεταξὺ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου ποὺ εἶχαν κρυφτεῖ ἔντρομοι, ξεθάρρεψαν σιγὰ-σιγὰ κι' ἀνέβηκαν στὴν τραπεζαρία νὰ δοῦνε τί ἀπόγιναν οἱ κύριοί των. Καθὼς περνοῦσαν ὅμως ἀπ' τὸ πλαγινὸ δωμάτιο, σκόνταψαν στὸ σῶμα τῆς λιποθυμισμένης κόρης τῶν κυρίων των. Τὴν ἐσήκωσαν ἀμέσως ἀπὸ κάτω, τὴ φέρανε στὶς αἰσθήσεις της καὶ μπήκανε μαζύ της στὴν τραπεζαρία.

Μόλις ὅμως βρέθηκαν ἐκεῖ κι' ἀντίκρυσαν τὸ φρικαλέο θέαμα τῶν ἀποκεφαλισμένων σωμάτων γύρω στὸ τραπέζι, κρύος ἱδρῶτας τοὺς περιέλουσε. Ἄλλοι λιποθύμησαν κι' ἄλλοι φύγανε τρέμοντας καὶ ξεφωνίζοντας, γεμᾶτοι φρίκη.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τρελλάθηκε κι' ἄρχισε νὰ γελάη καὶ νὰ χορεύη!...

Ἡ μικρὴ κόρη τοῦ ὑποκόμητος, ἡ δύστυχη ἡ Μπίς, μόλις ἀντίκρυσε τὸ φρικαλέο ἐκεῖνο θέαμα τῶν ἀποκεφαλισμένων καὶ αἱμοσταγῶν οἰκείων της, σωριάστηκε κάτω, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτὲ πειά!...
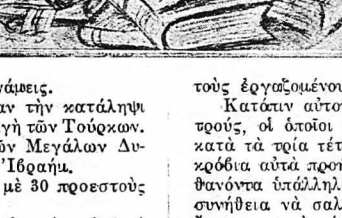
Εἶχε πάθει συγκοπὴ καρδίας.